

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การติดต่อสัมพันธ์กันด้วยภาษากลางระหว่างชาติต่าง ๆ มีความจำเป็นอย่างยิ่งในโลกยุคโลกาภิวัตน์ สืบเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ทางด้านการสื่อสาร การคมนาคม ความเจริญทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ ในโลกติดต่อถึงกันอย่างสะดวก รวดเร็ว และมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันอยู่ตลอดเวลา ปัจจุบันนี้ถือว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางหรือภาษาสากล ซึ่งใช้ในการสื่อสารที่สำคัญยิ่งของโลก เนื่องจากการสำรวจพบว่า ชาวโลกมากกว่าหนึ่งพันล้านคนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีข้อมูลสนับสนุนว่า ร้อยละ 60 ของรายการวิทยุเป็นภาษาอังกฤษ ร้อยละ 50 ของจดหมายทั่วโลกจำหน่ายซองเป็นภาษาอังกฤษ ร้อยละ 85 ของการใช้โทรศัพท์ระหว่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษและร้อยละ 80 ของข้อมูลในคอมพิวเตอร์หลายร้อยล้านเครื่องทั่วโลก เป็นภาษาอังกฤษ (Naisbitt, n.d.: อ้างถึงใน ประพาศน์ พุทธิประภา, 2538). นอกจากนี้ สุดาพร ลักษณะียนาวิน (2539) ได้วิเคราะห์ว่าบริบทของการสื่อสารในยุคสารสนเทศในปัจจุบันนี้ มีลักษณะสำคัญหลายประการ แต่ส่วนที่จะมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของภาษา ได้แก่ส่วนที่ว่า "มวลของสารสนเทศมีจำนวนมหาศาลและอยู่ในรูปสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่" โดยผลกระทบที่เกิดขึ้น คือ ภาษาอังกฤษจะเข้ามามีอิทธิพลสูงมากทั้งในแง่เสียง คำ การสร้างคำและการเรียบเรียงคำ ตลอดจนกระบวนการคิด การจำแนกแยกแยะสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งจะเกิดคำศัพท์ใหม่ ๆ ขึ้นมาก เพื่อตอบสนองการถ่ายทอดมวลอันมหาศาลของสารสนเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษให้มาเป็นภาษาต่าง ๆ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวสะท้อนถึงบทบาทสำคัญอย่างยิ่งของภาษาอังกฤษ

ในฐานะที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้กันแพร่หลายทั่วโลก ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่คนไทยนิยมเรียนมากที่สุด โดยได้เริ่มจัดการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งในระยะแรกนั้นมุ่งเรียนเพียงเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับเรียนในชั้นต่อไป (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537) ในเวลาต่อมาประเทศไทยได้เปิดความสัมพันธ์ทางด้านการค้าและการทูตกับนานาประเทศภาษาอังกฤษจึงกลายเป็น "ความจำเป็น" ซึ่งประชาชนจะต้องเรียน (วนิดา อัครราช, 2536) จนในปัจจุบันจุดมุ่งหมายในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมิใช่เพียงเพื่อให้รู้ภาษาเป็นความรู้พื้นฐานเท่านั้น แต่เป็นการเรียนเพื่อให้มีทักษะในการประกอบอาชีพและ

ดำรงชีพโดยเน้นให้รู้วิธีการเรียนรู้ มีนิสัยในการเฝ้าหาความรู้และทักษะ ตลอดจนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังที่ปรากฏในคู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษา พ.ศ.2521 และ พ.ศ.2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเราจะจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นกิจลักษณะมาเป็นเวลาช้านานและมีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรอยู่หลายครั้ง ก็ยังคงพบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนยังอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ (ทองปอน ชินวงศ์, 2530) เนื่องมาจากหลายสาเหตุ ซึ่งสมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ได้สรุปปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากการสังเคราะห์งานวิจัย ไว้ว่า

1. ปัญหาที่ตัวครู พบว่า ครูมีปัญหาในด้านการวิเคราะห์หลักสูตรให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวันของนักเรียน ครูยังต้องประสบการณ์ในการสอน ครูมีชั่วโมงสอนมาก และต้องรับผิดชอบงานอื่นนอกเหนือจากการสอน และครูขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง
2. ปัญหาที่ตัวนักเรียน พบว่า นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน เนื่องจากไม่เห็นความสำคัญ ไม่มีโอกาสใช้ภาษานอกห้องเรียน จำนวนนักเรียนในห้องมากเกินไป นักเรียนมีความแตกต่างกันมากทำให้ยากแก่การจัดกลุ่ม
3. ปัญหาด้านหลักสูตร หลักสูตรไม่เหมาะสมกับพื้นฐานของนักเรียน และไม่มีการจัดเตรียมผู้สอนให้เข้าใจหลักสูตรอย่างเพียงพอ
4. ปัญหาด้านปัจจัยเสริม เช่น สื่อการสอนไม่เพียงพอ ขาดงบประมาณ สิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนไม่เอื้ออำนวย

เนื่องจากการมองเห็นความไม่สำเร็จในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าว ในปัจจุบันผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการปรับปรุงหลักสูตรได้หันมาเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยให้มีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากในรอบทศวรรษที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ (พิศมร สิงหะเมธา, 2538) กล่าวคือ เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเน้นให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้เหมาะสมกับกาลเทศะ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2536) ซึ่งกรมวิชาการ (2525 : อ้างถึงใน กุหลาบ อินทะวงษ์, 2538) กล่าวถึงหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า

1. เป็นการฝึกเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างแท้จริงในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และสร้างทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน
2. ในการเรียนการสอนนั้น นักเรียนมีบทบาทสำคัญที่สุด โดยนักเรียนจะได้ทำงานเป็น

กลุ่มเพื่อศึกษาและใช้ภาษาอย่างเต็มที่ ครูมีบทบาทเป็นผู้จัดเตรียมกิจกรรม จัดกลุ่มและป้อนงานให้แต่ละกลุ่มทำ

3. การเรียนการสอนดำเนินไปโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน นักเรียนฝึกการใช้ภาษาเพื่อค้นหาสอบถามเรื่องราวที่ต้องการสอบถาม หรือแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยครูมีบทบาทในฐานะเป็นผู้จัดกิจกรรมและให้คำแนะนำ

4. ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน แสดงออกด้วยการที่นักเรียนเข้าใจความหมายและสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ไม่เพียงแต่สามารถตอบคำถามในข้อสอบได้ถูกต้องเท่านั้น

จากหลักการดังกล่าวจะเห็นว่าโดยทั่วไปของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมุ่งให้ผู้เรียนมีทั้งความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องในการใช้ภาษา (Accuracy) แต่จะให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษาโดยตรงมากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์ของภาษา (Byrne, 1991)

ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกันอย่างกว้างขวางในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา งานวิจัยเชิงสำรวจ เช่น วรณี ไชยวิภานนท์ (2533) ได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารในห้องเรียนภาษาอังกฤษของครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครและเขตการศึกษา 13 พบว่า พฤติกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ยังเน้นรูปแบบและไวยากรณ์ทางภาษา แต่มีแนวโน้มว่าจะสามารถจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารได้ ถ้าครูมีความเข้าใจในแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น โดยสังเกตได้จากการที่ครูพยายามลดบทบาทของตนเองลง และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ทางวาทะมากขึ้น ในทำนองเดียวกัน มีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ เขตการศึกษา 3 พบว่า ส่วนใหญ่ยังคงจัดการเรียนการสอน โดยยึดครูเป็นศูนย์กลางและสอนโดยเน้นที่รูปแบบภาษา มีการจัดกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่มเป็นครั้งคราว ซึ่งแสดงว่าครูยังไม่สามารถจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารได้เต็มรูปแบบ แต่ยังมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ เนื่องจากผู้จัดทำหนังสือแบบเรียนส่วนใหญ่ได้ปรับปรุงหนังสือให้สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนซึ่งส่วนใหญ่ยึดแบบเรียนในการสอนอยู่แล้ว ก็จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารไปตามหนังสือ (ปวิตรา จันทร์กลีน, 2534) และจากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2538 ได้ข้อสรุปที่คล้ายคลึงกันว่า พฤติกรรมการสอนของครูทั้งเพศชายและเพศหญิง ทั้งที่มีประสบการณ์ต่างกัน และในโรงเรียนขนาดต่างกัน ยังคงสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง เน้นที่รูปแบบของภาษา

โดยครูเป็นผู้กำหนดหัวเรื่องและยึดสื่อเป็นหลักในการเรียนการสอน (ฉวีวรรณ อินทะกนก, 2538)

ส่วนการวิจัยเชิงทดลองมีจำนวนไม่น้อยที่เปรียบเทียบวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับวิธีสอนแบบอื่น ผลการวิจัยมีทั้งพบว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าวิธีอื่น และผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เมื่อค้นหาสาเหตุของความแตกต่างของผลการวิจัยดังกล่าว พบว่า นอกจากการดำเนินการทดลองสอนด้วยวิธีจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารแล้ว สิ่งที่ต้องควบคุมไปพร้อม ๆ กับวิธีสอนด้วย คือ บรรยากาศการเรียน การจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียน การควบคุมชั้นเรียนและเสริมสร้างวินัยในชั้นเรียน ซึ่งประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ นักการศึกษาต่างประเทศเรียกกันว่า Classroom Management และในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะเรียกว่า การจัดการชั้นเรียน

การจัดการชั้นเรียน อาจไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับนักการศึกษาไทย เป็นเรื่องที่ครูผู้สอนเกือบทุกสาขาวิชารู้จักอยู่แล้ว เพราะเป็นภารกิจประจำที่ครูจะต้องเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การเตรียมห้องเรียน การจัดโต๊ะ เก้าอี้นักเรียน การจัดมุมสื่อต่าง ๆ ในห้อง การจัดป้ายนิเทศ การจัดประดับตกแต่งห้องเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ รวมถึงการบริหารเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดการสอนโดยคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนและการควบคุมชั้นเรียนและอื่น ๆ ที่เป็นเรื่องของการสนับสนุนให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพนอกเหนือไปจากการสอนเนื้อหาวิชาตามปกติ แต่ที่ผ่านมาเรายังให้ความสำคัญกับการจัดการชั้นเรียนน้อยกว่าหัวข้ออื่น ๆ (วิธาดา สันประจักษ์ผล, 2536) นักศึกษามักจะมองข้ามการจัดการชั้นเรียนเพราะเห็นว่าไม่น่าสนใจและไม่สำคัญ หรืออาจให้คุณค่าของการจัดการชั้นเรียนเทียบเท่ากับ "วินัยในชั้นเรียน" คือ มีความเชื่อว่าถ้าครูสามารถจัดการให้เกิดวินัยในห้องเรียนได้ ก็หมายความว่า ครูสามารถจัดการชั้นเรียนได้แล้ว (Doyle, 1986 : อ้างถึงใน วิธาดา สันประจักษ์ผล, 2536)

อย่างไรก็ตาม ยังมีผู้ให้ความสนใจจำนวนหนึ่งที่ได้ศึกษาในเรื่องนี้ โดยเลือกที่จะศึกษาเป็นบางด้าน เช่น ทองปอน ชินวงศ์ (2530) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูและนักเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งนับเป็นประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ ในแง่ของการจัดการชั้นเรียน พบว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูเป็นฝ่ายพูดมากกว่านักเรียน โดยพูดเป็น 3.91 เท่าของนักเรียน และส่วนใหญ่เป็นการพูดเพื่อบรรยายบทเรียน แสดงให้เห็นว่าครูยังไม่เคยชินกับการสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และครูยังไม่สนใจในประเด็นการจัดการเกี่ยวกับวินัยนักเรียน ศิริพร จันทานนท์ (2532) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการบริหารเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนใช้เวลาในแต่ละคาบในการตั้งใจเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งของเวลาเรียนทั้งหมดและพบด้วยว่า ถ้าใช้เวลาตั้งใจเรียนมากก็จะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนดีด้วย ส่วนงานวิจัยอีกด้านหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการชั้นเรียนคือ การศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนการสอน ซึ่งกอบกุล รังสิยะโรจน์ (2526) พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางด้านบวก และการจัดห้องเรียน ตลอดจนสภาพของห้องเรียนในช่วงเวลาเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่มีการเตรียมการ มีความสัมพันธ์ทางด้านลบ นอกจากนี้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยหลายชิ้น ผู้วิจัยได้หยิบยกประเด็นการจัดห้องเรียนและการสร้างวินัยในชั้นเรียนมาใช้ประกอบการอภิปรายผลการวิจัยด้วย

โดยหลักการของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้ว นอกจากจะให้นักเรียนได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาแล้วสิ่งที่จะต้องจัดให้นักเรียนอีกอย่างหนึ่งก็คือ ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมไปถึงการสร้างสถานการณ์จำลองหรือให้แสดงบทบาทสมมติให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรารู้มาในการสื่อสาร ฉะนั้นสิ่งที่จะต้องสร้างขึ้นเพื่อเสริมให้การเรียนรู้ในจุดนี้เป็นธรรมชาติที่สุด ก็คือ ครูจะต้องจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ตลอดจนมีการจัดการเกี่ยวกับวินัยในชั้นเรียนให้เหมาะสม

จากสภาพการณ์และหลักการดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยได้เล็งเห็นคุณค่าของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการจัดการชั้นเรียน จึงต้องการมีส่วนร่วมในการหาทางแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้วิจัยเองก็เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับโรงเรียน ผู้วิจัยจึงศึกษาโดยการทดลองใช้วิธีสอนแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และนำหลักการจัดการชั้นเรียน ในประเด็นการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และการจัดการด้านวินัยในชั้นเรียน มาใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เปรียบเทียบกับวิธีสอนตามคู่มือครู โดยมีความมุ่งหวังว่า ผลงานวิจัยจะส่งผลให้เกิดแนวคิดที่เป็นประโยชน์ สำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนกับการสอนตามคู่มือครู

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา
อำเภอเขาสวนกวาง สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2539 จำนวน 10 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียน 358 คน

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1.4.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอน ซึ่งประกอบด้วย 2 วิธี คือ การสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียน และการสอนตามคู่มือครู

1.4.2.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

1.4.3 ระยะเวลาในการทดลอง ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539
โดยใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบเรียน รวมทั้งสิ้น 20 คาบ

1.4.4. เนื้อหาวิชาที่ใช้ทดลอง ผู้วิจัยยึดเนื้อหาตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง
พุทธศักราช 2533) ซึ่งระบุไว้ว่าประกอบด้วย การฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการ
เขียน โดยใช้คำศัพท์ที่อยู่ใกล้ตัวและโครงสร้างพื้นฐานของภาษา โดยแยกเป็น การฟัง
ประโยคและข้อความสั้น ๆ การพูดสื่อความเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน การอ่านออกเสียง
อ่านบทอ่านสั้น ๆ การเขียนคำและเขียนประโยค เพื่อให้มีความพร้อม ความสนใจ และมี
ทักษะเบื้องต้นในการสื่อความหมาย และเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษา

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนภาษาที่ยึดแนวการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง
ส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาเพื่อสื่อสารกับครูและกับนักเรียนด้วยกัน โดยใช้ภาษา
เป้าหมายเป็นสื่อและยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ชื่นนำเสนอเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนมีข้อมูลทางภาษา ซึ่งใช้วิธีการนำเสนอ
หลาย ๆ รูปแบบ เช่น ใช้รูปภาพ เล่าเรื่องให้ฟัง ใช้เกม เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ชื่นฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ เพื่อให้จดจำรูปแบบและความถูกต้อง
ของภาษา โดยเป็นการฝึกแบบควบคุม ครุมีบทบาทในการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

ขั้นที่ 3 ชื่นใช้ภาษาในการสื่อสาร ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง

โอกาสในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้นักเรียน โดยครูเป็นผู้จัดเตรียมสถานการณ์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาทางภาษาที่สอนในชั้นแรก

1.5.2 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียน หมายถึง การสอนตามแผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียน โดยยึดจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา ใช้เนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือเรียน Let's Use English เล่มที่ 1 บทที่ 10-14 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและมีการจัดการชั้นเรียนตามรูปแบบที่ผู้วิจัยกำหนด

1.5.3 รูปแบบการจัดการชั้นเรียน หมายถึง รูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ ที่เพิ่มเข้าไปในแผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มพฤติกรรมการเรียนรู้และลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ประกอบด้วยกิจกรรมที่ครูทำ และกิจกรรมที่นักเรียนทำ

1.5.4 กิจกรรมที่ครูทำ หมายถึง

1.5.4.1 กิจกรรมด้านการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ประกอบด้วย การจัดบอร์ดเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ และข่าวสารต่าง ๆ การจัดมุมสื่อการสอน การจัดป้ายนิเทศสำนวนและสุภาษิต ในบริเวณห้องเรียนและการจัดป้ายความรู้ที่เกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.5.4.2 กิจกรรมด้านการจัดการวินัยในชั้นเรียน ประกอบด้วย การกำหนดรูปแบบการตรวจงาน รูปแบบการมอบหมายงาน การประเมินตัวผู้เรียน การประเมินผู้สอน และกิจกรรมการบริหารชั้นเรียน

1.5.5 กิจกรรมที่นักเรียนทำ ได้แก่ การจัดบอร์ดความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนแต่ละบท การจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษวันละคำ การร่วมการแข่งขันเล่นเกมต่าง ๆ และการมีส่วนร่วมในการเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่ครูเสนอขึ้น

1.5.6 การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ปรากฏในคู่มือครูของหนังสือ Let's Use English ซึ่งไม่เน้นการจัดการชั้นเรียน เริ่มต้นขึ้นนำโดยการทบทวนความรู้เดิม ส่วนในชั้นสอนยึดการฝึกกิจกรรมกลุ่มแต่ไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน และในชั้นฝึกปฏิบัติเน้นการฝึกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีการสอดแทรกความรู้ด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นบางครั้ง ในชั้นการนำไปใช้เป็นการให้ฝึกกิจกรรมในหัวข้อใหม่ไปเรื่อย ๆ และมีการประเมินผลการเรียนในลักษณะแบบฝึกหัดหรือคำถามท้ายบท

1.5.7 กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามแผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.8 กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครูซึ่งไม่เน้นการจัดการชั้นเรียน

9. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนความแตกต่างของคะแนนผลการสอบ หลังเรียนและคะแนนผลการสอบก่อนเรียนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวการดำเนินกิจกรรมการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพเสริมบทเรียนในหนังสือ Let's Use English
2. ได้แนวทางการวางแผนการจัดการชั้นเรียนเพื่อปรับใช้กับวิชาอื่น ๆ
3. เป็นแนวทางสำหรับการค้นคว้าวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป